

EMPRESA FAMILIAR

País d'empreses familiars

Modest Guinjoan / Josep Maria Llaurador

guinjoan@barcelonaeconomia.com

Després d'un Onze de Setembre postergat per la tràgica actualitat de l'inversemblant atac terrorista als Estats Units, s'han barrejat els ritus de pensar en Catalunya i de participar en actes de to festiu i/o reivindicatiu, d'una banda, i la incertesa de les conseqüències d'un atac que ara ens són del tot desconegudes, de l'altra. La commemoració d'una derrota com la nostra de fa tants anys i l'estat de xoc de la societat americana i mundial davant la tragèdia humana de dimarts passat tenen, tanmateix, un aspecte comú: els països no poden viure només dels records, sinó sobretot de la seva projecció cap al futur.

I per dibuixar el futur, a Catalunya, tenim el capital humà que tenim. En primer lloc, una societat que agafada en la seva globalitat encara mostra idees poc clares al voltant d'allò que volem ser quan siguem grans; la forquilla d'ambicions abraça des d'aquells que voldrien una sobirania sense embuts fins a aquells que creuen fermament que aquest territori ha de ser, curt i ras, una regió espanyola més, passant per aquella actitud tan còmoda i tan estesa (i tan catalana?) d'aquells que manifesten que no tenen una opinió formada i s'esperen a veure-les venir.

En segon lloc, i en una lluita continuada per no refermar el seu divorci de la societat dels votants, hi ha els polítics que representen el país. Si fem cas de les

posicions que mantenen i de les propostes que fan de cara al futur als Parlaments català i espanyol, la majoria –amb l'excepció d'uns quants que potser miren més enllà– tenen com a objectiu consolidar Catalunya en un lloc destacat dintre de la competència regional espanyola.

El tercer gran poder, l'econòmic, està bàsicament representat pel món empresarial, el qual, atès que la seva funció és guanyar diners tot satisfent necessitats del mercat, no té a priori intencionalitat política. Però també és cert que el progrés econòmic i social dels països segueix la pauta que marquen les seves empreses pel simple fet que són els principals generadors d'activitat econòmica i de riquesa.

Catalunya compta amb molts milers d'empreses, de totes les dimensions i d'una amplíssima gamma de sectors d'especialitat. Si aquestes empreses les classifiquéssim en funció d'on se n'exerceix el control, en trobaríem de tres tipus: les multinacionals no espanyoles, les empreses de control espanyol i les de control pròpiament català. Les primeres i les segones tenen en Catalunya l'interès que es desprèn del seu atractiu com

a indret on fabricar i/o com a mercat de consum. La configuració política actual és una dada que els ve donada; la unitat de referència a tots els efectes és Espanya, i Catalunya no passa de ser una regió. Si un dia les coses canviessin, amb tota probabilitat s'hi adaptarien i veurí-

em amb total normalitat el Windows en català i la coca-cola etiquetada en la nostra llengua.

Pel que fa a les empreses de control català, sembla que en la seva major part són familiars. Com a mostra, dos botons: el primer, el 80% de les empreses amb seu a Catalunya que tenen implantacions fora d'Espanya són familiars; el segon, que són poquíssimes les que, tenint la seu a Catalunya, cotitzin a borsa i, en canvi, bona part de les empreses més grans estan en mans familiars. Tot i que falta un exercici de quantificació en profunditat d'aquest tipus d'empreses, segur que en són moltes i que, a més a més, tenen un perfil que encaixa bé amb el tarannà català.

Per a la Catalunya del futur cal comptar –i molt– amb les empreses familiars: el seu control està instal·lat aquí i són el millor reflex d'allò que els catalans hem estat capaços de generar en l'àmbit empresarial. Aquest poder econòmic propi també hauria de ser el que millor entén la celebració de diades com la de l'Onze de Setembre i el que pot fer possible que el país superi una nova crisi, si finalment s'acaba produint arran dels darrers esdeveniments.